Продажні поети 60-х мали б тішитись,
що все закінчилось так успішно;
адже скільки було небезпек,
а бач — вижили, повернули кредити,
хіба що бойові рани
нитимуть під час циклонів,
ніби під час місячних.

Продажні поети 60-х возять за собою
великі валізи із жовтої штучної шкіри;
зупиняючись в готелях,
вони притримують слухавку плечем, наче скрипку,
а на їхніх валізах рясніють рекламні наклейки.
В'єтконг, дівчинко, це і є наше колективне підсвідоме.
Що тобі до мене? — легко викинеш м'яту візитку.
Однією візою в паспорті більше,
однією менше.

Коли-небудь на засніженому летовищі
комусь із них пригадаються всі їхні лекції,
берлінське радіо і мости через Віслу.
"Добре, — подумає він — добре,
то були незлі часи — наші продажні 60-ті,
дарма що в голові по тому
суцільна педерастія і соціал-демократія.
Нас вела за собою любов,
любов виривала нам наші гланди,
як виривають слухавки з вуличних телефонів.
Поезія пишеться горлом,
але це горло безнадійно застуджене".

За всіма законами літератури,
за всіма умовами підписаних ними контрактів
вони справді боролись за свободу,

а свобода, як відомо, вимагає,
щоби за неї час від часу боролись —
в окопах, лісах
і на сторінках незалежної преси.

Говорячи тут про поезію,
пом'янімо всіх тих, хто залишився
на вуличках і пляжах старих-добрих 60-х,
всіх тих, хто не пройшов до кінця курс реабілітації
і над ким дотепер пропливають хмари,
що своєю структурою нагадують американські верлібри;
пом'янімо їх, оскільки те, що ви називаєте часом,
нагадує звичайну бойню,
де кишки випускаються просто тому,
що це має робитись саме тут;
і виживають після цього
хіба що продажні поети,
з легенями — розірваними
від любові.